ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Chlostové a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Zuzany Hanákové, LL.M., ve věci

žalobkyně: **K. F.** , narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Vankem
sídlem Moravské náměstí 690/15, 602 00 Brno

proti
žalované: **TÜRK HAVA YOLLARI A.O. (TURKISH AIRLINES INC.)**
zahraniční osoba registrovaná pod č. 70858144
sídlem Atatürk Airport, Yesilkoy, 341 49 Istanbul, Turecká republika
jednající TÜRK HAVA YOLLARI A.O. (TURKISH AIRLINES INC.),
organizační složka, identifikační číslo 708 58 144
sídlem Václavské náměstí 832/19, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou Mgr. Kristýnou Koç, LL.M.
sídlem Václavské náměstí 832/19, 110 00 Praha 1

o zaplacení 15 944 Kč

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 9. října 2025, č. j. 13 C 77/2025-35

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 5 299,80 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Kristýny Koç, LL.M., advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 15 944 Kč (výrok I.). Současně rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 7 949,70 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám jejího právního zástupce (výrok II.).

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované zaplatit částku 15 944 Kč. Žalobkyně uvedla, že se žalovanou uzavřela přepravní smlouvu, na jejímž základě se žalovaná zavázala dopravit ji dne 2. 7. 2022 z Prahy do Miami s přestupem v Istanbulu. Let z Prahy do Istanbulu byl však zpožděn, a žalobkyně proto byla přesměrována na pozdější navazující let TK 0077 z Istanbulu do Miami. Z tohoto důvodu si žalobkyně musela obstarat občerstvení i ubytování. Žalobkyně tvrdila, že na občerstvení na letišti vynaložila částku 752 Kč, neboť jí žalovaná neposkytla dostatečnou pomoc ani občerstvení. Do místa příletu dorazila se zpožděním 13 hodin. Žalobkyně proto požaduje finanční kompenzaci podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů (dále také jen jako „Nařízení 261/2004“). Žalobkyně odkázala na rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 11. 2009 ve věcech C-402/07 a C-432/07 a s tím, že podle ní nešlo o mimořádnou okolnost podle čl. 5 odst. 3 Nařízení 261/2004. Má za to, že její nárok spadá pod čl. 7 odst. c) Nařízení 261/2004. Požaduje kompenzaci 600 EUR, kterou přepočetla na české koruny kurzem České národní banky ke dni 31. 10. 2024, kdy nárok u žalované uplatnila.

3. Žalovaná vznesla námitku promlčení s tím, že událost zakládající tvrzené právo na náhradu újmy nastala dne 2. 7. 2022 a žalobkyně nárok u žalované uplatnila až dne 31.10.2024. Žalobkyně nárok neuplatnila v šestiměsíční lhůtě dle § 2553 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

4. Žalobkyně namítla, že české právo se neuplatní. Navíc nebyla žalovanou informována o svých právech a povinnostech. Dovolávání se promlčení je podle ní v rozporu s obecnými právními principy. Za rozhodné právo považuje právo turecké, podle něhož nárok promlčen není.

5. Po provedení dokazování soud I. stupně vzal za prokázaná tato skutková zjištění: Žalobkyně měla platnou rezervaci na let TK 1770 na trase Praha – Istanbul dne 2. 7. 2022 a dále na let TK 157 z Istanbulu do Miami. Soud I. stupně měl k dispozici sjetinu z internetového bankovnictví, z něhož však nevyplývá číslo účtu ani jeho vlastník; pouze je zřejmé, že dne 3. 7. 2022 proběhla platba 8 EUR (204,20 Kč) označená jako TTNET A.S. WI-FI INTERN a platba 230 TRY (339,73 Kč) označená jako SBX IST NEW AIRPRT INTE31; dále dne 2. 7. 2022 platba 208 Kč označená jako 61071 PAUL. Žalobkyně zaslala žalované předžalobní výzvu dne 31. 10. 2024.

6. Soud I. stupně shledal pravomoc českých soudů podle čl. 26 Nařízení Brusel I bis. Právní vztah mezi účastníky soud I. stupně posoudil podle Nařízení 261/2004. Dospěl k závěru, že otázky Nařízením 261/2004 neřešené (zejména promlčení) se řídí právem českým, tedy občanským zákoníkem. Soud I. stupně věc posoudil podle čl. 1 odst. 1 písm. c), čl. 2, čl. 3 odst. 1, 2 a 5, čl. 5 odst. 1 a 3, čl. 7 odst. 1 Nařízení 261/2004 a podle § 2553 a § 2578 občanského zákoníku.

7. Protože se soud I. stupně primárně zabýval námitkou promlčení, ostatní navržené důkazy zamítl, neboť s ohledem na otázku promlčení považoval jejich provedení za nehospodárné.

8. Soud I. stupně vyšel z ustálené judikatury, podle níž se počátek promlčecí doby u nároku na náhradu škody odvíjí od okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o vzniku majetkové újmy určitého

druhu a rozsahu, kterou lze objektivně vyjádřit v penězích a uplatnit u soudu. Nařízení 261/2004 otázku promlčení neupravuje. Pojem „přepravní řád“ v § 2553 odst. 3 občanského zákoníku nevylučuje, aby jím byl podle § 2578 občanského zákoníku rozuměn i přímo aplikovatelný předpis Evropské unie upravující nárok na paušalizovanou náhradu škody podle čl. 7 Nařízení 261/2004. Nařízení 261/2004 počítá s informační povinností dopravce, viz preambule bod 20, čl. 14 a čl. 5 odst. 1 písm. c). Žalobkyně doložila, že nárok uplatnila u žalované dne 31. 10. 2024, tedy tak podle soudu I. stupně neučinila ve lhůtě podle § 2553 odst. 3 občanského zákoníku. Soud I. stupně shledal námitku promlčení důvodnou. K námitce žalobkyně, že nebyla poučena, soud I. stupně uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že nároky u žalované lze uplatnit prostřednictvím formuláře na jejích internetových stránkách; odkaz na existující formulář považuje za dostatečné splnění informační povinnosti. Žalobkyně mohla žalovanou kontaktovat prostřednictvím webového formuláře. Let měl být uskutečněn dne 2. 7. 2022; v tento den byly žalobkyni známy skutečnosti rozhodné pro vznik nároku. Nárok však uplatnila až dne 31. 10. 2024. Soud I. stupně má za prokázané, že nárok byl uplatněn po uplynutí promlčecí lhůty. Jelikož žalovaná uplatnila námitku promlčení důvodně, soud I. stupně žalobu zamítl, aniž dále zkoumal hmotněprávní základ nároku.

9. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal žalované náhradu ve výši 7 949,70 Kč odpovídající odměně advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „a. t.“), z tarifní hodnoty 15 944 Kč. O místě plnění v nákladovém výroku rozhodl podle § 149 odst. 1 o. s. ř. Lhůtu k plnění určil třídenní podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

10. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání.

11. Žalobkyně vytkla soudu I. stupně neúplné skutkové zjištění a namítla, že řízení bylo zatíženo vadou spočívající v neprovedení jí navržených důkazů. Žalobkyně navrhovala mj. svůj výslech, který měl objasnit časové souvislosti uplatnění nároku, jeho povahu a skutečnost, že pro ni bylo objektivně nemožné, případně mimořádně obtížné nárok uplatnit dříve. Výslech měl dále prokázat, že jednání žalované u ní vyvolalo mylný dojem o tom, jak a vůči komu má nárok uplatnit. Tyto skutečnosti jsou podle žalobkyně zásadní i pro posouzení, zda je námitka promlčení v souladu s dobrými mravy, či zda jde o zneužití práva. Bez osobního vysvětlení žalobkyně nelze tyto otázky podle ní kvalifikovaně posoudit. Žalobkyně namítla, že soud I. stupně dospěl k závěru o promlčení, aniž by zjistil všechny rozhodné skutečnosti. Nezabýval se povahou nároku, povinnostmi žalované ani tím, zda a jak byla žalobkyně informována o svých právech podle Nařízení 261/2004. Nezkoumal, zda měla reálnou možnost nárok uplatnit ani zda žalovaná nevytvářela faktické překážky.

12. Žalobkyně dále namítla nesprávné skutkové zjištění týkající se formuláře dopravce. Soud I. stupně se podle žalobkyně nevypořádal s tím, zda byl v rozhodné době na webových stránkách žalované takový formulář skutečně dostupný. Pouhý odkaz na „úřední činnost“ je podle ní nedostatečný a činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná nikdy neposkytovala formulář určený pro nároky podle Nařízení 261/2004 a o těchto právech neinformuje; jediné dostupné informace se týkají nároků podle tureckého předpisu SHY-Passenger.

13. Žalobkyně namítla též nesprávné právní posouzení přepravní události – odepření nástupu na palubu, promlčení a dobrých mravů. Žalobkyně uvedla, že soud I. stupně nesprávně kvalifikoval událost jako „významné zpoždění letu“ podle čl. 6 Nařízení 261/2004, ačkoli skutkové okolnosti tomu odporují. Žalobkyně měla jednu přepravní smlouvu Praha-Istanbul-Miami a platnou rezervaci na navazující let TK 157. Již při odbavení v Praze jí bylo sděleno, že z důvodu zpoždění prvního letu nemůže svůj původní navazující let využít, a byla jednostranně přerezervována na pozdější let TK 077. Palubní vstupenku na pozdější let obdržela již v Praze a nemohla se dostavit k nástupu na palubu původního letu. Podle žalobkyně šlo o odepření nástupu na palubu ve smyslu čl. 4 Nařízení 261/2004 a relevantní judikatury SDEU (Finnair, Iberia). V případě odepření nástupu dopravci vzniká okamžitá povinnost poskytnout kompenzaci podle čl. 7 a péči podle čl. 9, a to bez

nutnosti podání žádosti cestujícím. Proto podle ní nemůže obstát aplikace § 2553 odst. 3 občanského zákoníku ani závěr o promlčení. Dodala, že své nároky uplatnila implicitně již u přepážek v Praze a Istanbulu. I pokud by tomu tak nebylo, dovolávání se promlčení je podle ní v rozporu s dobrými mravy, neboť žalovaná nesplnila své povinnosti podle Nařízení 261/2004.

14. Žalobkyně vytkla soudu I. stupně také to, že se vůbec nezabýval možností alternativního právního základu – tureckým předpisem SHY-Passenger.

15. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby rozsudek změnil tak, že žalobě vyhoví, neboť nárok není promlčen a je důvodný.

16. Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně. K tvrzeným vadám řízení a skutkovým zjištěním uvedla, že považuje argumentaci žalobkyně uvedenou v odvolání za neopodstatněnou. Zdůraznila, že námitka promlčení byla vznesena po právu a soud I. stupně ji správně shledal důvodnou, neboť z tvrzení žalobkyně a předložených důkazů jednoznačně vyplynulo, že nárok uplatnila vůči žalované nejdříve dne 31. 10. 2024, zatímco let proběhl dne 2. 7. 2022. Nárok byl tedy uplatněn až po více než dvou letech, ačkoli žalobkyně znala relevantní skutečnosti již v den letu. Žalovaná odkázala na judikaturu, podle níž se otázky neupravené Nařízením 261/2004 řídí vnitrostátním právem. Podle žalované se soud I. stupně dostatečně zabýval rozhodnými důkazy vztahujícími se k včasnosti uplatnění nároku. Shledal-li námitku promlčení důvodnou, bylo nadbytečné provádět další důkazy. K možnosti uplatnění nároku žalovaná uvedla, že informační povinnosti splnila prostřednictvím veřejně dostupných formulářů. Formulář pro uplatnění nároků byl dostupný již v červenci 2022, přičemž jde o notorietu, kterou soud I. stupně může znát z úřední činnosti. Žalobkyně pravděpodobně zakoupila letenky přes zprostředkovatele, kteří standardně informují cestující o jejich právech. K právní kvalifikaci dopravní události žalovaná uvedla, že žalobkyně v řízení od počátku tvrdila nárok z titulu zpoždění letu. Tvrdí-li nyní odepření nástupu, jde podle žalované o novou skutečnost, která je nepřípustná podle § 205a o.s.ř. Podle žalované šlo o zpoždění letu, nikoli o odepření nástupu, k čemuž odkázala na Sdělení Komise C/2024/5687 ze dne 25. 9. 2024. K turecké právní úpravě žalovaná uvedla, že nárok se posuzuje podle Nařízení 261/2004, jehož se žalobkyně sama dovolává. I kdyby bylo nutné přihlédnout k právu tureckému, podle žalované by toto stanovilo dvouletou promlčecí lhůtu, která by rovněž uplynula. Žalovaná proto navrhla potvrzení rozsudku.

17. V replice žalobkyně uvedla, že skutkové vymezení nároku podle ní bylo konzistentní. Ačkoli v žalobě neužila termín „odepření nástupu na palubu“, stejně tak neoperovala s pojmem „významné zpoždění letu“, její skutková tvrzení podle ní dostatečně vymezovala povahu přepravní události. Žalobkyně zdůraznila, že soud I. stupně neprovedl téměř žádné dokazování. Pokud soud či žalovaná operují s konceptem „zpoždění letu“, jde podle ní o nesprávnou interpretaci. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaná pomíjí skutečnost, že dne 3. 7. 2024 zahájila řízení o mimosoudním řešení spotřebitelského sporu, v jehož rámci žalovaná ohledně nároku komunikovala. Navržený důkaz však soud I. stupně zamítl, což znemožnilo objasnění souvisejících skutečností. Žalobkyně trvá na tom, že žalovaná hrubě porušila informační povinnost podle čl. 14 Nařízení 261/2004, neposkytla jí kompenzaci ani péči dle čl. 9 Nařízení 261/2004 a neuvedla, jak měla být o svých právech poučena. Podle žalobkyně ani odkazovaný formulář na webu žalované není určen pro nároky podle Nařízení 261/2004. K otázce odepření nástupu žalobkyně zopakovala, že žalovaná aktivně přerezervovala její let, čímž jí zabránila nastoupit na původní navazující let. Poukázala na judikaturu SDEU a uvedla, že situace odpovídá anticipativnímu odepření nástupu. Žalobkyně namítla, že podle tureckého práva nárok promlčen není. Závěrem žalobkyně uvedla, že v odvolání neuplatňuje nové skutečnosti; nesprávné právní posouzení vzniklo výlučně v důsledku odmítnutí provést navržené důkazy soudem I. stupně.

18. Odvolací soud nejprve ověřil, že odvolání je přípustné (*a contrario* § 202 o. s. ř.), bylo podáno oprávněnou osobou (§ 201 o. s. ř.) a ve lhůtě stanovené zákonem (§ 204 odst. 1 o. s. ř.). Následně podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo,

v rozsahu uplatněných odvolacích námitek. Po tomto přezkumu dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

19. Odvolací soud shledal rozsudek soudu I. stupně věcně i právně správným. Neobstojí námitka, že je rozsudek nepřezkoumatelný. Rozsudek je dostatečně odůvodněný, jasný a logicky vystavěný – soud I. stupně srozumitelně popsal zjištěný skutkový stav, přehledně jej právně posoudil a jeho závěry jsou vnitřně konzistentní a reagují na rozhodné skutečnosti.

20. K námitce neúplného zjištění skutkového stavu odvolací soud uvádí, že soud I. stupně nebyl povinen provádět všechny žalobkyní navržené důkazy (včetně jejího výslechu). Po vznesení námitky promlčení nároku ze strany žalované bylo podstatné zjištění, zda žalobkyně uplatnila nárok u dopravce ve lhůtě šesti měsíců podle § 2553 odst. 3 občanského zákoníku. Pro rozhodnutí ve věci plně postačilo, že nárok je promlčen, neboť byl uplatněn až dne 31. 10. 2024, přestože k události, z níž žalobkyně nárok dovozuje, došlo 2. 7. 2022.

21. Soud I. stupně správně určil pravomoc českých soudů i aplikaci Nařízení 261/2004. Ve věcech, které Nařízení 261/2004 neupravuje, se použije české právo, tedy i povinnost uplatnit nárok ve stanovené lhůtě. Protože námitka opožděnosti byla vznesena důvodně, nebylo možné nárok přiznat. Další dokazování k meritu věci bylo nadbytečné a odporovalo by zásadě procesní ekonomie.

22. K námitce nesprávných skutkových závěrů ohledně formuláře dopravce odvolací soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Pro výsledek řízení není rozhodné, jaký konkrétní formulář měla žalobkyně k dispozici. Rozhodující je pouze to, že v šestiměsíční lhůtě neučinila vůči žalované (dopravci) kvalifikované uplatnění svého nároku.

23. Odvolací soud dospěl k závěru, že námitka nesprávného právního posouzení přepravní události jako „odepření nástupu na palubu“ podle čl. 4 Nařízení 261/2004 neobstojí. Žalobkyně netvrdila, že by se včas dostavila k původnímu letu a byla odmítnuta; již při odbavení v Praze jí bylo sděleno přesměrování na pozdější spoj z důvodu zpoždění jejího původního spoje. Sdělení Komise ze dne 25. 9. 2024, na něž odkázala žalovaná, potvrzuje, že přesměrování letu nelze považovat za odepření nástupu na palubu.

24. Odvolací soud neshledal důvodnou ani námitku, že měl soud I. stupně aplikovat tureckou právní úpravu (SHY-Passenger). Nařízení 261/2004 se použije již z důvodu odletu z členského státu EU, tedy z Prahy. Žalobkyně netvrdila ani neprokázala žádnou skutečnost, která by odůvodňovala aplikaci tureckého práva. Tato cizí úprava tedy nemá na posouzení věci vliv.

25. Z uvedených důvodů odvolací soud podle § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek soudu I. stupně včetně výroku o náhradě nákladů řízení.

26. O nákladech řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že uložil žalobkyni povinnost zaplatit procesně úspěšné žalované náhradu nákladů řízení před odvolacím soudem. Žalované náleží náklady za právní zastoupení advokátem ve výši stanovené podle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif a též a. t.) z tarifní hodnoty ve výši 15 944 Kč v částce 1 740 Kč za každý úkon právní služby, tj. za vyjádření k odvolání podle § 11 odst. 1 písm. k) a. t. a účast na jednání před odvolacím soudem do dvou hodin podle § 11 odst. 1 písm. g) a. t., celkem v částce 3480 Kč, k níž náleží dvě náhrady hotových výdajů po 450 Kč a DPH ve výši 21 % z částky 4 380 Kč. Žalobkyně je tedy povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 5 299,80 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Kristýny Koç, LL.M., advokátky. O lhůtě k plnění a platebním místu rozhodl odvolací soud dle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 10. března 2026

JUDr. Blanka Chlostová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.